

на нѣкожъ другъ вещь или лице, на пр. *io mi ricordo* азъ помню; тука има отношеніе на вещь, за коуж-то ся помни.

109. — Глаголи-ти за да образовать различни слова, както рѣкохмѣ горѣ, доходятъ въ различни наклоненія спротивъ врѣмена, лица и числа; това измѣненіе ся нарича *Спряженіе* (*Conjugazione*), и спорядъ това глаголити-ти бывать: *правилны* (*regolari*) и *неправилны* (*anomali*).

110. — За правилны-ты глаголы въ италіянскый языкъ ся поставять четыре спряженія и тыи ся познавать отъ *настоящее врѣмя въ неопредѣлительно наклоненіе* (*dal tempo presente del infinito modo*); така:

а) *Въ 1-во Спряженіе* настоящее врѣмя въ неопредѣлительно наклоненіе ся окончива на: *are* като *amare* (обычати) обычамъ.

б) *Въ 2-ро Спряженіе* настоящее врѣмя въ неопредѣлительно наклоненіе окончива ся на: *ere*, гдѣ-то прѣво-то *e* ся провлачи, като: *temere* (бояти) бою ся.

в) *Въ 3-ше Спряженіе* настоящее врѣмя въ неопредѣлительно наклоненіе ся окончива съ окончаніе *ere*, гдѣ-то и два-та слога ся четъть кратко, като *leggere* (читати) четъ.

г) *Въ 4-шо Спряженіе* настоящее врѣмя въ неопредѣлительно наклоненіе ся окончива на: *ire* гдѣ-то *i* ся провлачи, като: *sentire* (ушщати) ушщамъ.

111. — Въ Италіянскый языкъ има два спомогателны глаголы: *essere* (быти) съмъ, и *avere* (има-